

Spre deosebire de alți traducători romini, Gheorghe Dinu cunoaște bine limba bulgară, totuși el nu acordă întotdeauna atenția cuvenită problemei redării semnificației și sensului, pe care îl au cuvintele în original. Iată de pildă cum traduce două versuri din cunoscuta poezie «Spania» :

Една залубена плата
На рицари и на илата

О țară pierdută
a cavalerilor și a podișurilor

În traducere sună astfel :

О țară pierdută pe undeva
О țară de cavaleri și întinse

Cuvîntul «плата» din versul al doilea tradus cu «întinse», o noțiune prea generală și care nu spune nimic cititorului. S-ar fi putut traduce «platouri, podișuri», redînd exact configurația geografică a țării descrise. Prin «плата» și «рицари», Vapțarov a redat coloritul național al poeziei, lucru de care Gheorghe Dinu n-a ținut seamă. Pentru a sublinia atitudinea sa față de «Spania», chiar de la început poetul repetă insistent : «Ce ești tu pentru mine?». Această repetare, acest leit motiv își pierde din putere, din expresivitate, fiind înlocuit în traducere cu o întrebare, care răstoarnă complet sensul din original : «Ce știam eu despre tine?» Chiar momentul, în care poetul își exprimă dragostea sa față de Spania de azi, este slab, palid în transpunerea lui Gh. Dinu.

Pe aceeași temă de luptă, pentru eliberarea Spaniei, este și poezia «Cîntecul tovarășului». În traducere, conținutul poeziei este redat exact. Din punct de vedere al formei artistice, traducătorul se străduiește să fie cît mai aproape de original, lucru care îi reușește numai parțial. În ambele poezii, se vede clar că traducătorul a dat mai multă atenție conținutului, sau mai exact, ideilor exprimate de autor, decît formei artistice. Această lipsă se întîlnește în toate traducerile lui Gh. Dinu.

Versul vapțarovian este dinamic, scurt și foarte simplu. În această conciziune a versului, sînt cuprinse multe imagini poetice. Neținînd seamă de ritmul originalului, versul a devenit greoi în traducere. Lipsește stilizarea, faptele sînt redate mai mult narativ și descriptiv, nu prin prisma sentimentelor, emoțiilor autorului.

Vapțarov e însuflețit de o puternică credință în viitorul luminos al lumii. El visează la o viață nouă, «viață mai frumoasă ca un cînt», la ziua «cînd pămîntul se va scutura de otrăvitul mucegai», visează la ziua libertății. Ca mărturie avem poezia «Scrisoare (Îți amintești)» apărută tot în traducerea lui Gh. Dinu⁴. În unele locuri traducătorul se străduiește să redea patosul lui Vapțarov, forța cuvîntului său. Însă se ține prea aproape de original, nu ține seama de topica fazei romineștii și traducînd unele expresii bulgărești ad litteram ajunge la forme greoaie nestilizate cu toate că sensul este redat exact. În alte locuri traducătorul întrebuițează expresii străine stilului vapțarovian : «După aceea, după aceea», pe cînd Demostene Botez în traducerea sa din 1952, din culegerea «Poeme» spune : «și apoi, apoi»⁵ expresie mult mai concisă, păstrînd astfel dinamica versului. Sau întîlnim inexactități ca : лепкав мрак (întuneric lipicios) tradus cu «plicticos amurg». Poetul vrea prin această expresie «întuneric lipicios», alegoric să ne înfățișeze întunericul și mizeria care domnea în mijlocul marinarilor. Ca să dea o notă superlativă acestei situații el atribuie substantivului — întuneric — adjectivul lipicios și astfel imaginea poetică devine foarte plastică. Redînd în traducere prin «plicticos amurg» e cu totul inexact.

Vapțarov în poeziile sale întrebuițează un stil foarte concis și în același timp bogat în figuri poetice. Numai în cîteva cuvinte el ne înfățișează o serie întreagă de tablouri cu un bogat

⁴ «Revista literară», 1947, Nr. 16, p. 5

⁵ N. I. Vapțarov, Poeme «Scrisoare» ESPLA 1952.